

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Załucki

w sprawie z powództwa E. H.
przeciwko Województwu (...), Powiatowi L.
i [...] Towarzystwu Ubezpieczeń spółce akcyjnej w W.
o zapłatę i nakazanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 kwietnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 31 sierpnia 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki E. H. na rzecz pozwanego Województwa (...) – (...) Służby Dróg i Kolei w W. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka E. H. wywiodła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 31 sierpnia 2020 r., którym umorzono postępowanie apelacyjne w zakresie żądania zakazania naruszania prawa własności powódki przez pozwane Województwo (...) wobec cofnięcia apelacji w tym zakresie oraz oddalono apelację w pozostałym zakresie. Wyrokiem z dnia 26 września 2019 r., działając w pierwszej instancji, Sąd Okręgowy w J. zasądził od pozwanego Województwa (...) i

[...] S.A. z siedzibą w W. in solidum na rzecz powódki E. H. kwotę 25 000,00 zł z ustawowymi odsetkami oraz oddalił dalej idące powództwo.

Sąd Najwyższy zważył:

Powódka umotywowwała wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania przesłanką oczywistej zasadności (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Wskazała na naruszenie art. 362 k.c. poprzez niezasadne - w jej ocenie - przyjęcie, że powódka przyczyniła się do powstałej szkody. Przepis ten został zastosowany przez Sąd odwoławczy w miejsce art. 322 k.p.c., na podstawie którego zapadło rozstrzygnięcie w pierwszej instancji. Powódka nie zgadza się bowiem z przyjętą przez Sąd Apelacyjny okolicznością, że prace remontowe w obrębie należącej do niej nieruchomości wykonane zostały niepoprawnie i w sposób niezapewniający prawidłowej izolacji przeciwwilgociowej.

W dalszej części wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powódka zakwestionowała wnioski wynikające z opinii biegłego sądowego powołanego na okoliczność narażenia osób przebywających na nieruchomości powódki na hałas i wibracje przekraczające dopuszczalne normy, a pochodzące z inwestycji pozwanego województwa. Zdaniem powódki opinia ta zawierała szereg uchybień, zarówno merytorycznych, jak i metodologicznych, a nadto nie zawierała odpowiedzi na wszystkie zagadnienia określone w tezie dowodowej.

Sąd Najwyższy wyjaśnił, że jeżeli skarżący, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinien w wyodrębnionym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, a zatem oczywistego naruszenia prawa widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe, niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego określonego przepisu, nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż mimo oczywistego nawet naruszenia określonego przepisu wyrok może być prawidłowy (zob. np. postanowienia z dnia 23 grudnia 2021, I CSK 142/21; z dnia 22 grudnia

2021, II CSK 390/21; z dnia 9 grudnia 2021, IV CSK 365/21 oraz z dnia 26 listopada 2021, III CSK 119/21 - niepubl.).

Należy podkreślić, że ewentualne uchybienia procesowe Sądu związane z działaniami podejmowanymi na skutek złożenia przez stronę zarzutów do opinii biegłego mogłyby wpływać na ostateczny wynik sprawy tylko wówczas, gdyby ich uwzględnienie mogło skutkować uwzględnieniem merytorycznego roszczenia dochodzonego w sprawie. Na gruncie stanu faktycznego ustalonego w niniejszej sprawie dalsze badanie wpływu hałasu na mieszkańców nieruchomości przez biegłego nie mogło skutkować uwzględnieniem żądania powódki, ponieważ oddziaływanie drgań i hałasów na budynek miało charakter odwracalny i nie prowadziło do stałego i trwałego obniżenia wartości nieruchomości. Tylko zaś stałe i trwałe obniżenie wartości nieruchomości może być przesłanką zasądzenia odszkodowania.

Zastosowanie art. 362 k.c. w miejsce art. 322 k.p.c. nie stanowi w tej sprawie oczywistego naruszenia przepisów prawa w stopniu widocznym *prima facie* przez przeciętnego prawnika. Aby przyjąć taki kwalifikowany stopień naruszenia prawa, sąd rozpoznający sprawę musiałby dokonać jego wykładni w sposób sprzeczny z powszechnie przyjętymi zasadami wykładni prawa lub niezgodnie ze stałą i utrwaloną wykładnią dokonywaną przez Sąd Najwyższy czy też sądy powszechne. Nie może umknąć z pola widzenia okoliczność, że wykładnia językowa należy do powszechnie przyjętych sposobów wykładni prawa. Wedle jej zasad przepis art. 322 k.p.c. dotyczy niemożności ustalenia wysokości samej szkody, a przepis art. 362 k.c. odnosi się do wielu źródeł powstałej szkody. Nie ulega wątpliwości, że w świetle stanu faktycznego ustalonego w niniejszej sprawie sama wysokość poniesionej szkody nie budziła wątpliwości, sporne natomiast było jakie czynniki, i w jakim stopniu, przyczyniły się do jej powstania. Taki stan zaś odpowiada hipotezie normy z art. 362 k.c. Sąd Najwyższy wskazywał już, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej ma zawierać taką argumentację, która wsparłaby tezę o rażącym naruszeniu prawa skutkującym oczywistym uzasadnieniem skargi w ustalonym przez sąd drugiej instancji stanie faktycznym. Czyli to nie zarzuty mają być oczywiste, ale rażące naruszenie prawa ma w sposób

oczywisty wpływać na ostateczną zasadność skargi kasacyjnej (zob. postanowienie z dnia 20 stycznia 2022 r., I CSK 689/22, niepubl.).

Ponadto Sąd Najwyższy zauważa, że powódka podjęła obszerną polemikę ze stanem faktycznym przyjętym przez Sąd odwoławczy. Okoliczności dotyczące oceny dowodów oraz ustalania stanu faktycznego sprawy nie mogą jednak stać się przedmiotem zarzutu skargi kasacyjnej w myśl art. 398³ § 3 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach zaś orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.